

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 16 maart 2011 in
zaken nrs. 10/14464 en 09/40968 in de gedingen tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 september 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken en hem ongewenst verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 26 maart 2010 heeft de minister van Justitie het door de vreemdeling tegen de ongewenstverklaring gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank de tegen deze besluiten door de vreemdeling ingestelde beroepen gegrond verklaard en het besluit van 26 maart 2010 en dat van 24 september 2009, wat betreft de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 april 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De minister klaagt in zijn grief dat de rechtbank ten onrechte het beroep in de procedure met betrekking tot de intrekking van de verblijfsvergunning asiel gegrond heeft verklaard. Hiertoe betoogt hij dat met de vernietiging van het besluit van 26 maart 2010 de ongewenstverklaring niet is weggenomen, omdat het besluit van 24 september 2009 niet in de vernietiging deelt. Met de vernietiging van het besluit tot intrekking ontstaat de situatie dat de vreemdeling geacht moet worden wederom in het bezit te zijn van een verblijfsvergunning, terwijl de ongewenstverklaring nog steeds voortduurt, hetgeen in strijd is met artikel 67, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), aldus de minister.

2.2.1. Volgens vaste jurisprudentie (onder meer de uitspraak van de Afdeling van 22 juli 2010 in zaak nr. 201001769/1/V2, www.raadvanstate.nl) is het gevolg dat artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 aan de ongewenstverklaring verbindt, dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben, zolang de ongewenstverklaring voortduurt. De vreemdeling heeft dan ook geen belang bij beoordeling van een beroep tegen een besluit over de intrekking van een aan hem verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, zolang hij ongewenst is verklaard.

2.2.2. Zoals de minister in de grief terecht betoogt, heeft de vernietiging van het besluit van 26 maart 2010, waarbij de ongewenstverklaring van de

vreemdeling is gehandhaafd, niet mede tot gevolg dat hij niet langer ongewenst is verklaard. Het besluit van 24 september 2009, waarbij de vreemdeling ongewenst is verklaard, deelt immers niet in die vernietiging. Het beroep van de vreemdeling, gericht tegen het besluit van 24 september 2009 tot intrekking van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, was derhalve niet-ontvankelijk. Dit heeft de rechtbank niet onderkend.

Dat deel van de grief slaagt derhalve.

2.3. De in de grief verder opgeworpen rechtsvraag met betrekking tot de tegenwerping van artikel 1 (F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951 (Trb 1951, 131), zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (Trb 1967, 76; hierna: het Vluchtelingenverdrag) heeft de Afdeling eerder (uitspraak van 13 april 2012 in zaak nr. 201106991/1/V1, www.raadvanstate.nl) beantwoord. Uit die uitspraak volgt dat ook dat deel van de grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank behoort te doen zal de Afdeling het besluit van 26 maart 2010 toetsen in het licht van de daartegen bij de rechtbank aangedragen beroepsgronden, voor zover deze in het licht van het vorenstaande nog bespreking behoeven.

2.5. Niet bestreden is dat artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) aan de uitzetting van de vreemdeling in de weg staat. Hij betoogt in dat kader dat uit het Europees asielsysteem, in het bijzonder Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn) volgt dat het niet kunnen uitzetten een vorm van toelaten betekent, zodat in zijn verblijf dient te worden berust en hij derhalve ten onrechte ongewenst is verklaard.

2.5.1. De implementatietermijn van de Terugkeerrichtlijn is verstreken op 24 december 2010. Op het moment dat de beslissing op bezwaar werd genomen had nog geen implementatie van de Terugkeerrichtlijn plaatsgevonden. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 13 april 2012 in zaak nr. 201102789/1/V2 (www.raadvanstate.nl) volgt uit de arresten van thans het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 4 juli 2006, C-212/04, Adeneler, 23 september 2008, C-427/06, Bartsch en 26 mei 2011, C-165/09 tot en met C-167/09, Stichting Natuur en Milieu (www.curia.europa.eu) dat een richtlijnbeepaling eerst bij de toetsing van een in beroep bestreden besluit dient te worden betrokken, indien de implementatietermijn van de desbetreffende richtlijn is verlopen of indien vóór het aflopen van die termijn een nationale maatregel is genomen die tot implementatie van die bepaling dient, tenzij dat besluit of de daaraan ten grondslag liggende algemene nationale maatregel de verwezenlijking van het door die richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar brengt. Deze situatie doet zich hier niet voor.

Het betoog faalt.

2.6. Voorts betoogt de vreemdeling dat de minister in het besluit van 26 maart 2010 ten onrechte zijn beroep op de door het Duitse Bundesverwaltungsgericht aan het Hof gestelde prejudiciële vragen in de zaken B (C-57/09) en D (C-101/09) heeft gepasseerd met een verwijzing naar de schriftelijke opmerkingen die naar aanleiding van voormelde vragen door de Nederlandse regering op 14 juli 2009 zijn gemaakt. Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van 9 november 2010 in voormelde zaken (www.curia.europa.eu) betoogt hij, samengevat weergegeven, dat indien geen strafrechtelijke vervolging plaatsvindt, artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag niet behoort te worden toegepast en hij evenmin ongewenst behoort te worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen.

2.6.1. Uit het arrest van het Hof van 9 november 2010 volgt dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat artikel 12, tweede lid, sub b en c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (PB 2004 L 304), net als artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag slechts kan toepassen na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, die voor het overige voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus te krijgen, onder een van die twee uitsluitingsgronden vallen. Uit het arrest volgt niet dat voor toepassing van voormelde bepaling vereist is dat de vreemdeling strafrechtelijk is veroordeeld, of zelfs maar vervolgd.

Het betoog faalt reeds hierom.

2.7. De vreemdeling betoogt in het kader van artikel 8 van het EVRM dat de omstandigheid dat er voor hem geen negatieve strafrechtelijke belangstelling of verdenking bestaat, moet worden betrokken bij de toets aan de criteria uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 2 augustus 2001 in de zaak Boultif tegen Zwitserland, nr. 54273/00 (JV 2001/254; hierna: de Boultif-criteria). Voorts betoogt hij, onder verwijzing naar de arresten van het EHRM inzake Sisojeva van 16 juni 2005, nr. 60654/00 (JV 2005/275) en inzake Smirnova van 24 juli 2003, nrs. 46133/99 and 48183/99 (www.echr.coe.int/echr) dat de situatie dat hij ongewenst is verklaard, maar niet wordt uitgezet een schending van het recht op privé-leven in de zin van artikel 8 van het EVRM oplevert.

2.7.1. Dat de omstandigheid dat er voor hem geen negatieve strafrechtelijke belangstelling of verdenking bestaat, moet worden betrokken bij de toets aan de zogenoemde Boultif-criteria is door de minister niet bestreden. Uit het besluit van 26 maart 2010 blijkt ook dat de minister deze criteria in de belangenafweging heeft betrokken, maar het belang van de staat zwaarder heeft laten wegen dan dat van de vreemdeling.

2.7.2. Voormelde door de vreemdeling aangehaalde arresten van het EHRM betreffen beide geen geval waarin een vreemdeling een verblijfsvergunning werd geweigerd, omdat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing was, zodat zoals de minister terecht betoogt, zijn beroep op die arresten hem niet kan baten.

Het betoog faalt.

2.8. Het beroep gericht tegen het besluit van 26 maart 2010 is ongegrond. Gelet hierop en in aanmerking nemende hetgeen hiervoor onder 2.2.2. is overwogen, is het beroep tegen het besluit van 24 september 2009, voor zover daarbij de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is ingetrokken, niet-ontvankelijk.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 16 maart 2011 in zaken nrs. 10/14464 en 09/40968;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in zaak nr. 09/40968 ingestelde beroep niet-ontvankelijk;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in zaak nr. 10/14464 ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

De voorzitter is verhinderd de uitspraak te ondertekenen.

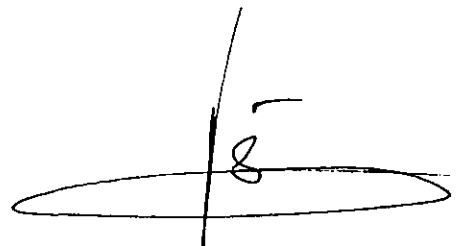
w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 juli 2012

284-698.

Verzonden: 27 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser